

אפשר שיהא ככה, ובאופן שיוצא לן שיש לומר שאבל בצמר גפן שכן יכול להיות מהודק היטב מבפנים וכן"ל שפיר מועיל זה גם בלי קישור".

בספר יסודי ישורון (ח"ה עמ' ריז) הביא סמך לדברי רש"י, מהירושלמי (שבת פ"ו ה"ה): "ר' יסה ור' אמי, חד חשש שיניה והורי לי' חברי', חד חשש אודמיה [=באזנו] והורי לי' חברי' וכו'". וביאר הקרבן העדה שהכוונה שהורה לי' לצאת בשבת במוך שבאזנו. וכן ביאר הפני משה. ועל כרחך דמיירי בלא קשור רק תחוב יפה, אלא משום דהי' לו מיחוש וחולי אוזן, נראה דבמהודק טוב עד שאי אפשר ליפול, יש להתיר דדינו כדין קשור.

והנה אדה"ז שם סי"ט כתב: "אבל מוך שבאזנה ושבסנדלה מותרת לקשרו שם בתחלה בשבת ולצאת בו מפני שניכר הדבר למה נותנת שם המוך והכל יודעים שהיא צריכה לו ואינה מערמת כלל. והוא הדין שמותר לקשור קש או תבן בתוך המנעל בתחלה בשבת ולצאת בו. ואם המנעל סתום מכל צד, מותר אפילו בלא קשירה כמו במוך".

ומזה נראה ברור לכאורה שיכולים לצאת בצמר גפן תחוב באוזן בשבת אם תחוב יפה, ולא בעינן שיהי' קשור באוזן דוקא.

שם עצרת לחג השבועות

הרב מנחם מענדל סופרין
שליח כ"ק אדמו"ר - ליעדז אנגלי'

בשו"ע אדה"ז סי' תצד ס"א כתב: "ביום חמשים לספירת העומר הוא חג השבועות הנקרא עצרת בלשון חכמים¹ שנאמר תספרו חמשים יום והקרבתם וגו' וקראתם בעצם היום הזה מקרא קודש וגו'".

והנה בטור ושו"ע כתבו ג"כ ש"ביום חמשים לספירת העומר הוא חג שבועות" אבל לא הזכירו שנקרא ג"כ עצרת וצריך להבין למה הוסיף אדה"ז "הנקרא עצרת בלשון חכמים".

(1) בהוצאה חדשה ציון ג הובא המקור לשם עצרת מפסחים סח, א. וצריך להיות סח, ב.

ואולי יש לבאר זה בהקדם מה דאיתא בקדושת לוי (עמ' רפח בהוצאת תשס"א) הטעם למה נקרא חג שבועות בשם עצרת וז"ל: "הלא נראה בכל החגים יש בהם שני מיני עבודות להבורא ברוך הוא האחד הוא בעשיית המצוה השייך לחג פלוני בפסח אכילת מצה ודומיהן והב' הוא איסור עשיית מלאכה ובחג השבועות אינו כן, רק מצוה אחת, דהיינו שאנו נעצרים מעשיית המלאכה ועל זה נקרא בשם עצרת".

והנה אדמו"ר הזקן הביא ב' פסוקים א. תספרו חמשים יום והקרבתם וגו' (ויקרא כג, טז). ב. וקראתם בעצם היום הזה מקרא קודש וגו' (שם כא) וההמשך של הפסוק הב' הוא "כל מלאכת עבודה לא תעשו"².

ועל פי זה אולי י"ל שמה שכתב אדה"ז "ביום חמשים לספירת העומר הוא חג השבועות" קשור עם פסוק הראשון שהביא "תספרו חמשים יום" ומה שכתב "הנקרא עצרת בלשון חכמים" קשור עם פסוק השני שהביא "מקרא קודש" כל מלאכת עבודה לא תעשו.

בטעם אכילת מאכלי חלב בחגה"ש

הרב יוסף יצחק יהושע העכט

מח"ס אתפשטותא דמשה על הרמב"ם

איתא ברמ"א או"ח סו"ס תצ"ד: "ונוהגין בכל מקום לאכול מאכלי חלב ביום ראשון של שבועות ונ"ל הטעם שהוא כמו השני תבשילין שלוקחים בליל פסח זכר לפסח וזכר לחגיגה כן אוכלים מאכל חלב ואח"כ מאכל בשר וצריכין להביא עמהם ב' לחם על השלחן שהוא במקום המזבח ויש בזה זכרון לב' הלחם שהיו מקריבין ביום הבכורים".

ולא הועתק בלבוש והובא בא"ר. ובשו"ע אדה"ז סט"ז (ממג"א): "הרבה טעמים נאמרו עליו".

(2) ועיין בגור ארי' (ויקרא כג, כ) בד"ה קדשהו בכסות נקי' וכו' שכתב "דלמעלה (פסוקים ז, כא, כד) לעולם כתיב איסור המלאכה אצל "מקרא קודש", ויש לפרש "מקרא קודש" לקדש אותו שלא לעשות בו מלאכה, ובזה הוא מקודש, ו"מלאכת עבודה לא תעשו" פירושו ד"מקרא קודש" שרוצה לומר בזה הוא קודש "כל מלאכת עבודה עבודה לא תעשו". עכ"ל.